

SILOE

List želivských farníků, terciářů a přátel kláštera

Velikonoce 2019

Milí přátelé,

zveme vás ve volných chvílích ke čtení našeho dalšího čísla listu Siloe. Na začátku dubna k nám na diecézní setkání kněží dorazil otec biskup Josef Kajnek, jehož zajímavé kázání zveřejňujeme exkluzivně na těchto stránkách. Velikonoce jsou časem křtů dospělých. Jedním z adeptů křtu je i Alena Komolá, jejíž svědectví, zamyšlení a několik básní jsou důkazem, že Bůh se lidem nechává poznat v každé době a prostřednictvím různých lidí a událostí. V tomto čísle si také můžete přečíst velikonoční zamyšlení pátera Jana Křtitele a svědectví o tom, jak Bůh touží napravit

vztahy mezi Židy a křesťany. Možná jste zaregistrovali, že podle serveru tisickrate.cz se již Velikonoce uskutečnily v březnu letošního roku. Důvodem byl omyl biskupů ve výpočtu prvního jarního úplňku. Ne, nebojte se. Jde o jednu z fabulací, vymyšlenou historku z pera lidí znalých církevního prostředí. Na jejich počest uveřejňujeme fabulaci ušitou na míru naší farnosti a reáliím želivského kláštera a doufáme, že se zasmějete. Těšíme se na každého z vás v našem klášteře ve velikonoční době, která právě začíná.

TOTO JE DEN, KTERÝ UČINIL PÁN!

Původ slova neděle odkazuje v češtině na skutečnost, že se v tento den nedělá, nepracuje. Název pro neděli odvozený z latinského „dominica“ tj. „Den Páně“, pochází z faktu, že tento den, jakožto den Kristova vzkříšení, je jemu zasvěcený, je to tedy „Pánův den“. Nejkrásnější pojmenování pro tento den má ruský jazyk, a to VOSKRESENIJE – Den vzkříšení – Týdenní Velikonoce. Jak neděli prožíváme? Uvědomujeme si, že je to den oslavy Kristova vzkříšení?

Od soboty k neděli

Pokud jste někdy navštívili Izrael a měli možnost být tam v pátek večer a v sobotu, nemohli jste si nevšimnout, že tento den je úplně jiný než další dny v týdnu. Doprava se zastaví, obchody jsou zavřeny (vyjma muslimských částí), lidé se procházejí ve svátečním oblečení, rodiny jsou spolu a rušené tempo města se zvolní. Celá země ví, že je Šabat. Izraeli bylo přikázáno posvěcovat sedmý den a příslušníci izraelského národa tento příkaz respektují do dnešních dnů. První křesťané byli židé, takže dobře znali zachování šabatu, ostatně i Pán Ježíš Kristus sám tento den světil: navštěvoval synagogu, uzdravoval, byl se svými nejbližšími u stolu i při modlitbě. Pán Ježíš Kristus naplnil smysl šabatu o Velikonocích, kdy jeho tělo v sobotní den odpočívalo v hrobě, a my vyznáváme, že sestoupil do pekel (do šeolu – stavu smrti), aby přinesl mrtvým život. Prvního dne v týdnu vstává Kristus z mrtvých. To je důvod, proč jako křesťané slavíme neděli – Den vzkříšení.

Slavení neděle – Den vzkříšení v Komunitě blahoslavenství

V Komunitě blahoslavenství prožívají mladí křesťané jako velkou milost, že mohou slavit

každou neděli jakožto vrchol týdne a naplnění smyslu celého svatého třídenní. Každý týden si připomínají tzv. malé triduum (dny, kdy se odehrálo Pánovo umučení, smrt, vzkříšení), které začíná již ve čtvrtek večer připomínkou Ježíšovy modlitby v Getsemanech. Pátek je den ticha a postu, kontemplují Kristův kříž. V sobotu prožívají tajemství Kristova hrobu a očekávají vzkříšení. Liturgicky, biblicky a patristicky se dny počítají od západu slunce. (A byl večer a bylo jitro, den první – srv. Gn 1,5)

Do slavení neděle - Dne vzkříšení - tedy již v sobotu večer vstupují Slavnostními nešporami Vzkříšení. Tato liturgie je inspirována východní byzantskou liturgií. Její obsah i forma oslavují tajemství Kristova zmrtvýchvstání. Součástí jsou zpěvy žalmů a starobylých hymnů, které poetickou formou zvěstují událost vzkříšení tak, jak ji popisují evangelia. V jisté chvíli se přináší také kadidlo jako výraz úcty, modlitby a chvály, která stoupá k Hospodinu. Liturgie končí slavnostním zvoláním celebranta: KRISTUS VSTAL Z MRTVÝCH! a shromáždění odpovídá: OPRAVDU VSTAL Z MRTVÝCH! Týden co týden opakují tato slova, která naši pravoslavní bratři a sestry používají jako pozdrav, jenž je zároveň mocným vyznáním víry. Po skončení liturgie v kapli pokračuje slavení v jídelně, u stolu.

Před slavnostním jídlem, které prostírají na bílých ubrusech, je čas na chválu skrze biblické tance, které jsou formou modlitby. Tvoří je starší i současné izraelské tance, nebo tance, jejichž choreografie vznikla v komunitě. Písně, které se k tancům používají, mají texty modliteb, nebo úryvků Písma Svatého. V komunitě mají tance své místo v kontextu oslav vzkříšení. Vždyť kdy jindy by bylo vhodnější oslavit Pána i svým tělem? Toho, který své tělo vydal za nás a jako první z lidí

prožil na svém těle zázrak vzkříšení? Připomíná nám to pravdu Kréda, že i naše tělo je určeno ke vzkříšení – vždyť Kristus vstal z mrtvých jako první a my budeme následovat po něm! Tanec je výrazem chvály a vděčnosti a zároveň projevem víry a naděje na naše vzkříšení.

V neděli vyhrazuje důležité místo Eucharistii, kterou slaví s celou farností. Před obědem ještě věnují dvacet minut zpívané modlitbě inspirované pravoslavnou liturgií a biblickému tanci kolem stolu, který je modlitbou požehnání. Nedělní oběd je slavnostní, je také prostorem pro delší sdílení. Odpoledne patří odpočinku a návštěvám.

Smysl slavení v našem životě

Když mluvíme o slavení neděle, je to příležitost zamyslet se nad smyslem slavení vůbec. Rytmus svátků, všedních i postních dnů je součástí každého náboženského života. Pro židokřesťanské zjevení má zásadní roli. Křesťanský liturgický rok v mnohém navázal na židovský. K logice vtělení patří i to, že se oslavy svátku v církvi mají projevit i na našem těle ve sféře viditelného, slyšitelného, pocítovaného... Radost z Boží přítomnosti a jeho vítězství máme prožít i v rovině lidské radosti. Ke slavení patří slavnostní jídlo a pití, prostřený stůl a sváteční nádobí, hezké oblečení, výzdoba, hudba, zkrátka krása. Bůh – Trojice je krásný a zaslouží si, abychom ho krásou oslavovali.

Samozřejmě že vnější formy bez vnitřního obsahu by nebyly nic platné, ale vnitřní obsah je natolik úžasný, že je potřeba ho projevit i ve vnějších formách. Ke slavení patří společenství, umění být spolu, sdílet se a zdarma dávat čas Hospodinu a druhým lidem.

Když Pán Ježíš Kristus svým učedníkům přibližuje nebeské království, často používá

obraz hostiny. Hostina má v sobě prvky, které jsou jakousi předchutí nebe na této zemi, jak říká sv. otec Jan Zlatoústý, patriarcha cařihradský. Slavení se v církvi odehrává v liturgii, především společným slavením Eucharistie. Ale zde to nekončí. Slavení má i svůj rodinný aspekt, a ten se týká především společného času u stolu. V tom nám může být velkou inspirací slavení v židovské rodině, která má své rituály u stolu i během prožívání šabatů: Žena zapaluje svíce, otec pronáší požehnání nad chlebem a vínem, čte Písmo svaté a podává k němu výklad, děti přijímají od rodičů požehnání, všichni společně zpívají žalmy, děkují za prožitý týden a během jídla se sdílejí o tom, co kdo prožívá. Týden co týden se tímto rituálem upevňují pouta mezi členy rodiny, buduje se její identita a především se dává prostor pro přijetí Boží přítomnosti v srdci každého i v celé rodině.

Jak prožívat sobotní večer a neděli?

Na závěr nabízím jakési shrnutí v podobě inspirace, jak může běžná křesťanská rodina prožít sobotní večeri (vigilii) a neděli jako Den Páně – Den vzkříšení:

1. Rozhodnout se darovat tento večer a tento den Pánu a svým nejbližším.
2. Vyhradit si čas na osobní modlitbu jako setkání se Vzkříšeným od srdce k srdci.
3. Chovat se slavnostně a udělat vše pro to, aby i forma byla krásná: Hezky se obléci, prostřít stůl, připravit slavnostní jídlo, věnovat slavení čas a energii.
4. Prožít nedělní Eucharistii jako duchovní hostinu, přijmout Boží Slovo jako pokrm na celý týden. Poděkovat za lidi, které patří do mé místní církve, přijmout je takové, jací jsou.

KNĚŽSKÁ POUŤ ŽELIV

Chceš být zdrav?

Věnovat pozornost Pánu přítomnému v mém srdci po přijetí eucharistie – Vzkříšeného Krista.

5. Neutíkat po skončení eucharistie rychle domů, ale pozdravit lidi, kteří se mnou v chrámě slavili eucharistii – Kristovu Paschu.

6. Udělat ze sobotní večere a nedělního oběda událost: Nakolik je to možné, v sobotu večer přečíst před jídlem evangelium o Zmrtvýchvstání Páně a v neděli před obědem nedělní evangelium, společně se nad ním sdílet a modlit. (Nemusí to být dlouhá chvíle, ale i tak bude velmi významná.)

7. Během sobotní večere a nedělního oběda poslouchat druhé – zajímat se o to, co prožívají, nespěchat, ale darovat čas druhým.

8. Dopřát si kvalitní odpočinek – spánek, dobrou knížku nebo se podívat s druhými na hezký film. Umět v neděli po obědě odpočívat.

9. Navštívit někoho z rodiny nebo okolí a potěšit ho svou přítomností a pozorností.

10. Na konci svátečního dne vzkříšení poprosit, aby se milost nedělního Kristova vzkříšení rozlila do dalších dnů celého týdne, který je přede mnou. „Kéž slavné Kristovo vzkříšení temnoty ve světlo promění!“

Sobotní večer a neděle pro křesťana v žádném případě není weekend – konec týdne, ale naopak velikonoční slavnost – začátek nového týdne! Nový týden pro křesťana začíná v sobotu večer vigilií vzkříšení!

Radostné Kristus vstal z mrtvých – CHRISTOS VOSKRES – přeje

Jsme na pouti presbyteria naší královéhradecké diecéze v želivském klášteře. Je to vlastně jediný mužský klášter v naší diecézi. Přítomnost mnichů v malebné krajině řeky Sázavy měla a má velký význam. Dějiny nejsou uzavřenou knihou, která ukrývá svá tajemství. Jsou prostoupeny událostmi jednotlivých lidí, kteří vypovídají o svých zápasech, obětech, modlitbách, selháních, promarněných příležitostech, ale i o nadějích, radostech a Božím požehnání. Pro nás zůstává klášter v Želivě jako místo Boží přízně a velkých příležitostí k odpovědnému prožívání daru povolání k životu jen pro Boha.

Nelze opomenout dramatický a zároveň bolestný úsek života tady v klášteře v polovině minulého století. Na několik let se totiž toto místo modlitby a práce proměnilo v internační tábor několika biskupů a asi pěti set kněží a řeholních bratří. Ti zde prožívali své kříže, jednak každý sám, ale i ve společenství s ostatními. Prověřovala se tak jejich kněžská a řeholní spiritualita. Dál proměňovali tento sázavský region v místo naděje a tak připravovali budoucím generacím cestu k evangelizaci, o níž přemýšlíme my dnes na začátku jednadvacátého století. Mysleli na nás, mysleli my na ně.

Nechal jsem pro dnešní liturgii formulář z úterý po čtvrté postní neděli. Biblické texty dobře zapadají do atmosféry této pouti i do problematiky kněžského života v naší postmoderně. Když nalistujeme v Janově ev. o několik kapitol dopředu (9.kap.), čteme o uzdravující vodě v potoce Siloe, (odtud dostal klášter své jméno - Želiv). Šlo o uzdravení slepce, ale také o zázrak Ježíšův, který uzdravoval nemoci těla i duše.

P. Jan Křtitel F. V. Mrákava, O.Praem.

My jsme dnes četli o nemocném u rybníku u Ovčí brány v Jeruzalémě Bethesda s pěti podloubími, v nichž lehávali nemocní a také Ezechielovo prorocké vidění chrámu, ze kterého vyvěrá voda, která se brzy nedala přebrodit. Oba texty jsou výzvou i povzbuzením. Mimochodem tento výjev - proud vody - představuje nový obětní stůl v tomto poutním chrámu.

Všimněme si ochrnulého, který 38 let, možná den co den, přicházel k tomuto rybníku u Ovčí brány. Toužil dostat se jako první ze všech do jeho vod, aby se uzdravil. Byl to trpitel se všemi syndromy své doby a dá se říci, že se všemi stigmaty i doby naší. V srdci tohoto muže bolesti se po tak dlouhé době usadila skepse spolu se špetkou naděje. Co převažovalo? Co pro něj znamenala Ježíšova otázka „Chceš být zdrav?“ Co posilovalo onu jiskřičku naděje? Překvapující otázka „Chceš být zdrav?“, kterou se přicházející Ježíš na něj obrátil, vzbudila v srdci tohoto muže určité rozpaky. Odpověděl na tuto otázku po pravdě: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvíří. Než tam dojdu já, jiný už tam sestoupí přede mnou.“ To, že přicházel každý den znovu a znovu, naznačovalo, že jeho naděje nebyla nulová. Ježíšovo slovo dalo do pohybu dějiny rybníka Bethesda, v němž našel nemocný nejen své zdraví, ale i moc a slávu Božího království. „Vstaň, vezmi své lehátko a chod!“

Protože byla sobota, přítomní židé projeví nespokojenost. Pro tyto kritiky byla tato událost rouháním.

Naše doba si vysloužila mnoho pojmenování. Počínajíc relativismem, bludištěm mnoha duchovních proudů s náladou výprodeje evangelních hodnot, krizí povolání a kněžské identity a přizpůsobováním se světu tak,

abychom svět snad neztratili. Svět zápasí sám se sebou a hledá kompromisy, s jejichž pomocí by mohl ustát svou existenci, která začíná být velkou otázkou pro nás pro všechny.

I Církev se ocitá na bolestných křižovatkách, ostigmatizovaná naším světem i slabostí a bezradností svých služebníků, nás kněží. Začátek nového století si s námi pohrává jako s opotřebovanou institucí. Spolu s papežem Františkem neseme tento úděl Církve a učíme se ho přijímat v duchu kněžské víry. Není to jednoduché. Podobáme se bezmocnému trpiteli u Ovčí brány a zdá se nám, že už nemáme nikoho, kdo by nás vyslechl, pochopil, přijal naše poslání jako službu lásky. Naše myšlenky i naše srdce jsou místem se všemi syndromy naší doby. Mísí se v nich skepse a snad i špetka naděje, která má v sobě sílu kvasu a hořčičného zrna. Právě toto vědomí kvasu a hořčičného zrna nás posiluje, že otázka Krista „Chceš být zdrav?“ i dnes zaznívá do misijních pustin našich farností, do hloubek naší kněžské unavenosti, do našeho bolestného tápání a hledání místa a smyslu pro své kněžské poslání.

Milí bratři, i z našich kostelů, někdy poloprázdných, s atmosférou ochabujícího nadšení při našich bohoslužbách, vyvěrají prameny „vod, které se nedají přebrodit“. V Kristově milosrdné lásce je víc možností, než má k dispozici náš svět nebo naše neklidné a znavené srdce. Ezechielovo proroctví, které jsme slyšeli v prvním čtení, je pro nás povzbuzením, nadějí i radostí, že naše kněžské poslání má k dispozici právě to, co náš svět hledá a co potřebuje. AMEN.

Mons. Josef Kajnek,
pomocný biskup královéhradecký

POKROUCENÁ PŘEDSTAVA O ŽIDOVSKÉM NÁRODĚ V KŘESŤANSKÉM SVĚTĚ

Nedávno vyšla kniha o historii mého rodiště, ve které se nachází zvláštní kapitola o Židech a soužití s nimi. Byl jsem velmi zvědavý, jak se autor vypořádá s touto otázkou, protože jsem věděl, že v naší obci se nachází židovský hřbitov, a byť vesnice nebyla součástí slovenského fašistického státu, protože se dostala pod vládu Maďarska, deportaci do koncentračních táborů se Židé nevyhnuli. Kapitola začala poměrně dobře. Katolíci neměli žádný problém se Židy. Kalvíni (Reformovaná církev) také ne. Když se však autor zmínil o tom, že na židovské zahradě se urodilo vždy lepší ovoce, zpozorněl jsem a všiml jsem si určité formy starých známých předsudků. Největším šokem pro mě byla informace, že současná budova kina byla původní židovskou synagogou. Jak obrovské tabu bylo najednou odkryto. Zdá se, že člověk velmi rychle umí pohrbit tragické okolnosti a snaží se zapomenout na křivdy, aniž by prošel pečlivou reflexí a snahou o smíření. Nikde dodneška není žádná pamětní deska a autoři článku se spokojili s jednostranným konstatováním za katolíky a kalvíny bez toho, aby se zeptali židovského rabína, jak situaci židovských spoluobčanů viděli samotní Židé. Můj dobrý přítel, křesťan laik, pocházející z Oravy, který byl mimo jiné jako řečník několikrát na Katolické charismatické obnově v Brně, se svým společenstvím zjistil, že pokud se uspořádá tryzna za činy páchané na různých skupinách obyvatelstva, a to zástupně i za předchozí generace, v daném regionu se silou odpuštění uvolní Boží moc a vyřeší se mnohé problémy, které doposud společnost v dané obci měla. Dodneška jezdí po Slovensku, Čechách, Německu a dalších částech Evropy a podílí se na pořádání těchto zvláštních obřadů. V souvislosti s naší obcí mě okamžitě po přečtení článku napadla tato myšlenka.

Když Vás Bůh chce o něčem přesvědčit, bude Vám to připomínat ze všech stran.

Církevní otcové říkají, že pokud chceme zjistit, jestli je myšlenka od Boha, měli bychom ji nechat opakovat. A jestli i po delší době přináší stejně pozitivní pocity, je potvrzena. Nápad s uspořádáním tryzny se mi potvrdil také když jsem navštívil svoji spolužačku Marušku, která o článku a touze uspořádat tryznu začala mluvit nezávisle na mě, a navíc stejný nápad dostal i můj dobrý přítel, vysvěcený rok po mě za kněze, rovněž rodák z mého rodiště. Tak jsem opět zjistil, že Bůh k nám mluví ne pouze přes modlitbu a Písmo svaté, ale také přes lidi, které potkáváme, a přes události.

Sedmdesátiletá animátorka, která se ztratila v New Yorku

Každý rok s námi na mezinárodní tábor dětí do Chorvatska jezdí slovenská Maďarka Anikó. Jenomže v roce 2017 jednou jedinkrát s námi nebyla. Když se o rok později znovu objevila v Chorvatsku, ptal jsem se jí, proč na tábor nedorazila. Tato žena, která mě požádala, abych si s ní tykal, protože není ještě žádnou babičkou (a skutečně tak nepůsobí, byť má 70 let), mi odpověděla, že se ztratila v New Yorku. Myslel jsem si, že si dělá legraci. Ale ona mi začala vyprávět, že se tak skutečně stalo. Kamarádka z Facebooku ji pozvala do USA. A když u ní chvíli bydlela, Anikó zjistila, že je ve skutečnosti pomatená a z jednoho dne na druhý ji vyhodila i se zavazadly na ulici. Mimo jiné jí ukradla pas. Anikó se tak skutečně ocitla ztracená v New Yorku a jedinou pomocí pro ní bylo telefonní číslo jednoho známého, který ji na zavolání doporučil jít na konkrétní adresu a zazvonit na jistý dům. Když se tam s Boží pomocí dostala, otevřela ji ultraortodoxní židovská rodina. „Na ulici mě vyhodila křesťanka a pomohla mi židovská rodina. Byla jsem v šoku,“ říká Anikó. Rodina jí pomohla zařídit pas a zdarma

ji po celou dobu živila. Anikó se nějak chtěla odvděčit, a tak jí za úkol dali, aby se starala o jejich babičku, téměř stoletou ženu ležící na lůžku. Protože babička byla původem Maďarka, Anikó si s ní vykládala v rodné řeči, společně zpívaly a povídaly si o všem možném. Babička měla na ruce vytetované číslo z koncentračního tábora Osvětim, který přežila, a každou noc nemohla usnout, protože se jí zdály noční můry. Viděla svého bratra, kterého nacisté vedli do plynové komory. Anikó se každý večer dozvíдалa o hrůzách, které stará paní prožila, včetně těch, které ještě nikomu, ani vlastním dětem, neměla odvahu říct. A najednou mohla každý večer usnout. Tak si Anikó nechali v domě celých šest měsíců z vděčnosti za to, co pro ně udělala. Mimo jiné s nimi slavila všechny židovské svátky a na závěr svého povídání mi řekla: „Víš, když jsem byla dítětem a mladou dívkou, rodiče nás vychovávali v nenávisti vůči Židům, a tak na mě přenesli spoustu předsudků. Ale zjistila jsem, že dobří lidé jsou ve všech národech a kulturách. Stejně jako ti zlí. A nemůžeme nikoho házet do jednoho pytle. Činím za to pokání a cítím, že Pán Bůh mi dal, aby ve mně vzplála láska k těmto lidem.“ Anikó jsem požádal, aby svůj příběh vypověděla všem dětem. Její povídání všechny zaujalo a myslím, že to bylo lepší než jakákoliv hodina dějepisu. Byl to pro mě druhý impulz, že Pán nám na srdce zvláštním způsobem dává modlitbu za Židy a chce mezi lidmi zničit předsudky, proto vám o tom píšu.

Rozhovor s opatem v Hambornu na generální kapitule řádu

Každý večer jsme na Generální kapitule řádu, která se koná jednou za šest let, měli možnost povídat na různá témata s mnoha opaty a delegáty z celého světa. Jedním z nich byl i opat z Hambornu, který k nám přijede na pouť smíření v srpnu letošního roku a bude také hlavním kazatelem. Ani setkání s ním nepovažuji za

náhodu, protože najednou mi začal vyprávět o tom, jak v Hambornu ve městě jejich klášter založil školku pro židovské a křesťanské děti, aby tímto způsobem společnosti ukázali, že nenávist nikam nevede a že tyto dvě kultury mohou spolu bez problémů fungovat a zbavovat společnost vzájemných antipatií a předsudků. Kromě toho plánují založit (pokud se tak již nestalo) školu pro křesťany, Židy a muslimy. Upozornil mě, že soužití mezi těmito třemi monoteistickými náboženstvími u nich funguje už dlouho, jen se to v médiích samozřejmě neobjevuje. Co křesťanství dělá křesťanstvím, je nepochybně láska ke všem. Jinak se to křesťanské ztratí, říká opat z Hambornu a potvrzuje, že v křesťanském světě vzniká velká vlna obnovování vztahů se židovstvím, které je pro apoštola Pavla stále vyvoleným Božím národem (přečti si List Římanům), protože Bůh svá zaslíbení nikdy neodvolává. To potvrzují poslední papežové. Svatý Jan Pavel II. byl prvním papežem, který navštívil římskou synagogu. V jeho šlépějích pak krácel i papež Benedikt XVI. a papež František. Jan Pavel II. upozornil celý křesťanský svět, že Židé jsou naši starší bratři ve víře, a že spolu sdílíme celý Starý Zákon. Všichni papežové a teologové dnešní doby zdůrazňují, že církev zapomněla na to, že Pán Ježíš byl Židem a apoštolové byli také Židé a nedá se tvrdit, že Židé zabili Ježíše, protože pouze část Židů nepřijala Ježíše za Mesiáše, a smrt Ježíše mají na svědomí všichni hříšníci každé doby, kteří svými hříchy přibíjejí Ježíše na kříž. Každý z papežů navštívil také koncentrační tábor v Osvětimi, kde se zástupně omlouval za všechny křesťany, kteří přispěli k pronásledování Židů a k pogromům, které se uskutečnily pod vedením těch, co byli pokřtěni. Svatá Edita Steinová, která se jako Židovka nechala pokřtít a přijala Krista, se do poslední chvíle hlásila k židovskému národu. A pokud vás zajímá více o Židech, kteří přijali Krista, můžete se podívat na stránky

mesiánských Židů v Kyjevě, kteří se označují i nadále Židé, protože navazují na silnou tradici židokřesťanů, o kterých čteme v Bibli, a kteří se vytrácejí z křesťanského světa po pádu Jeruzaléma v roce 70 po Kristu.

Když se potkáte v židovské synagoze na druhé straně republiky se svým rodákem

Když jsem nedávno jel za návštěvou rodiny, odvezl jsem svého spolubratra Siarda do Levíc, městečka na jihu Slovenska směrem na Banskou Bystrici. Zastavili jsme se v jednom křesťanském knihkupectví, vedle kterého stála budova podobná židovské synagoze. A tam jsem zažil další událost, kterou rozhodně nemůžu považovat za náhodu. S kamarádkou jsme vstoupili do synagogy, kde pracoval křesťanský průvodce. Celá židovská synagoga byla kompletně opravena s citlivostí na to, že se tam kdysi shromažďovali židovští věřící. Průvodce nám vyprávěl o mnoha setkáních s návštěvníky – bývalými židovskými rodáky. Když jsem mu na otázku, odkud pocházím, odpověděl, že z vesnice Čaňa u Košic, vedle mě najednou zajásal další návštěvník synagogy, kamarád pátera Siarda, protože jeho rodina pochází právě z mého rodiště. To byl pro mě další signál, abych mluvil na toto téma, které je zahlceno množstvím předsudků. Je až neuvěřitelné, že se ocitnete v židovské synagoze na druhém konci Slovenska, s člověkem, který zná vaše rodiště, protože jeho rodina odsud pochází. Náhody zkrátka neexistují.

Liberec – město svobody

V březnu se odehrála konference Otcovo srdce v Liberci s česko-slovenským modlitebním týmem. Konference se uskutečnila v aule místní univerzity, na místě, kde by se podle statut neměla konat žádná náboženská akce. Liberec byl dlouhou dobu místem antiklerikálů a svobodných

zednářů, o čemž svědčí i výzdoba místní radnice, poseta zednářskými symboly. Zázraky se však dějí, a my jsme měli možnost zorganizovat celou konferenci pod záštitou vedení univerzity. Konferenci vedl již zmíněný Pavol Strežo, záštitu převzal také litoměřický biskup Jan Baxant, a kromě katolíků se na organizaci podílely všechny křesťanské církve z Liberce (asi 7 křesťanských společenství). Součástí přednášek byla také tryzna – prosba o odpuštění a smíření. Asi víte, že Liberec byl hlavním městem sudetských Němců a v prosinci 1938 přivítal s velkou slávou samotného Hitlera. Byla to jakási severní brána, kterou Hitler s nacisty vstoupil do Čech a vytvořil protektorát. Obyvatelé Liberce, převážně Němci, vítali Hitlera opravdu s velkou pompou. Konference se tedy organizovala na místě, které jako jedno z prvních vpustilo velké zlo do této země. Navíc jsme zjistili, že budova auly stojí na místě, kde Konrad Henlein, čestný občan Liberce a válečný zločinec, symbol proradnosti a zrady, nechal francouzské zajatce na tomto místě vybudovat protiletický kryt pro německé občany. Po válce se toto místo stalo sběrným střediskem pro všechny německé občany, kteří právem nebo neprávem byli vyhnáni z Československa. Tyto skutečnosti vyburcovaly všechny křesťanské církve, aby se v budově nynější auly konalo společné odprošování za odpuštění hříchů. My, katoličtí duchovní, jsme žádali o odpuštění protestantské církve za všechna slova a skutky nenávisti a křivdy. Protestantští pastoři se zástupně omlouvali katolíkům a vzájemně jsme si žehnali. Pak byli na pódium pozváni všichni občané Liberce, od zúčastněných dětí až po starce a stařenky, a zástupně se omlouvali za nenávist vůči Židům, za obsazení jejich domovů a majetku, za nenávist vůči Němcům a konfiskaci jejich vil, kterých je v Liberci spousta. Omlouvali se zástupně za všechny předky, kteří spolupracovali s nacismem. V jisté chvíli si člověk uvědomil, jak vzácný je dar míru a kdykoliv se může strhnout populistické běsnění proti nějaké skupině lidí, když se život

MILOVAT TY, KTERÉ NEVIDÍME

nepostaví na lásce boží. Celá konference byla zakončena dvěma bohoslužbami, mší svatou a protestantskou liturgií. Skutečnost, že jsme nemohli být účastni stolu Páně na protestantské liturgii a protestantští věřící na naší mši svaté, jsme nesli jako oběť – bolest z rozdělení, která ještě, bohužel, přetrvává. Všichni jsme se shodli na tom, že Bůh Otec nestaví zdi, to lidský hřích rozděluje, a že Bůh umí udělat v rámci jednoty to, co nikdo z lidí nikdy nedovede.

Proč?

Možná se nějaký čtenář ptá, proč toto téma rozvádím v tomto čísle, a vůbec v našem listu Siloe. Protože o Velikonocích se Ježíšovou krví všechny osobní hříchy, hříchy národů a lidstva staly nečitelnými. Bůh smazal dlužní úpis a volá všechny lidi zpátky domů jako své děti. Ježíš boží lásku nenabízí pouze některým. První List Timotejovi 2,1-6 upozorňuje, že Bůh chce spasit všechny lidi. My jako křesťané nemáme za úkol rozdělovat lidi do různých kategorií. To není naše povolání. Náš úkol je dávat to, co jsme sami přijali těm, kteří to ještě nemají. A co jsme přijali? Odpuštění, bezpodmínečnou lásku, vítězství dobra nad zlem a naději místo strachu. Ježíš odpuštěním zbavil lidi hříchu, hanby, viny a odsouzení. Pokud jsme to již dostali, tedy přijali, pak jsme schopni to nabízet jako sůl země a světlo světa. Tehdy zasejeme křesťanství. Pokud jsme to nepřijali, nemůžeme to dát, pak ale nesolíme a nesvítime. Není to ale tragédie. Můžeme to přijmout již o těchto Velikonocích, a vlastně kdykoliv. Duch Svatý totiž z plodů Ježíšova kříže trhá ovoce celoročně a dává všem. Požehnané Velikonoce a nový život, kdy nás Duch Boží ještě více bude osvobozovat od předsudků, hněvu, nenávisti, zahořklosti a dalších zotročení vám přeje

P. Tadeáš Róbert Spišák, O.Praem.

Ptali se Krista, jaké je největší přikázání ze všech. A jeho odpovědí je „Láska“. Nejprve láska k Bohu, poté k sobě a nakonec k bližnímu. Jaký je tedy největší hřích?

Prvoplánovou odpovědí by bylo říci „Nenávist“, ta je přece opakem lásky. Koho nenávidím, toho nemiluji. Ten ke komu cítím lásku, k tomu necítím nenávist. Ale je tomu opravdu tak? Láska i nenávist jsou silné emoce, které rozvibrují naše srdce. Hnutí srdce, které ho jítří z jeho spánku. A to buď k nadšené chvále, kdy naše duše velebí Hospodina (Lk 1,46), za to, že nám dal pocítit tak úžasný a krásný cit jako milovat. Nebo volá k Bohu o spravedlnost a potrestání toho, který nám působí bezpráví a bolest. Křičí ať stud poleje ty, kdo ho osočují, hanbou ať se zahalí jak pláštěm. (Ž 109, 29). Žalmy jsou plné bolesti a utrpení a požadavku na zadostiučinění nebo nápravu nespravedlnosti. Jsou mezi nimi i takzvané proklínací žalmy, které jsou místy tak ostré, že verše obsahující kletby se ani sama církev v rámci denní liturgie hodin nemodlí. Ale pokud by opravdu takto vyjádřená nenávist a hněv byla hříšná, jak je možné, že Duch svatý vedl svatopiscovu ruku a srdce v tolika různých případech?

Nenávist určitě není emoce, kterou bychom měli v sobě přiživovat nebo se jí držet a svůj hněv cíleně jítřit. A už určitě by naše nenávist neměla vést k akci – k pomstě, násilí, vraždě, boji, válce ani jen k hádce nebo dokazování pravdy za každou cenu. Ale nenávist předložená Bohu může být uzdravena a proměněna. V žalmech svatopisec předkládá své pocity - bolestivě, pravdivě a bez příkras - Bohu a žádá Ho o řešení své bezvýchodné situace. A Bůh může a chce po této modlitbě jednat. Tak co je tedy tímto kardinálním hříchem, po kterém se ptám v úvodu? Sám Kristus nám v Janově Zjevení říká:

„Vím o tvých skutečích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech.“

Smrtelná vlažnost

Co je to tato nesnesitelná vlažnost? Je to lhostejnost. Tak jako tma je pouze nedostatek světla a ve světle mizí, lhostejnost je nedostatkem elementárního zájmu o druhého. Je apatií, indiferencí. Ten druhý je nám prostě ukradený. Lawrence Ferlinghetti říká: „Láska je božská, nenávist lidská, jen lhostejnost zvířecí.“ Nenávist tedy může být spravedlivá, ale lhostejnost nikdy. Mohlo by se zdát, že se jedná o situaci naší doby, kdy jsme přesyceni srdceryvnými příběhy, nadbytkem informací a žádostmi o pomoc. Je jednodušší starat se o svou rodinu a přátele, a svět, který je za plotem našeho domu, hodit přes palubu a nenechat ho, aby se dotýkal našeho srdce a probouzel pocity viny a odpovědnosti. Písmo nás ale i před tímto varuje v příběhu o boháči a Lazarovi (Lk 16, 19-31)

Boháč a Lazar

Byl jeden bohatý člověk, nádherně a vybraně se strojíl a den co den skvěle hodoval. U vrat jeho domu lehával nějaký chudák jménem Lazar, plný vředů, a toužil nasytit se aspoň tím, co spadlo ze stolu toho boháče; dokonce přibíhali psi a olizovali jeho vředy. I umřel ten chudák a andělé ho přenesli k Abrahamovi; zemřel i ten boháč a byl pohřben. A když v pekle pozdvihl v mukách oči, uviděl v dáli Abrahama a u něho Lazara. Tu zvolal: „Otče Abrahame, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň špičku prstu ve vodě a svaží mé rty, neboť se trápím v tomto plameni.“ Abraham řekl: „Synu, vzpomeň si, že se ti dostalo všeho dobrého už za tvého života a Lazarovi naopak všeho zlého. Nyní on se tu raduje, a ty trpíš. A nad to vše jest mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo – i kdyby chtěl – nemůže přejít odtud k vám ani překročit od vás k nám.“ Řekl: „Prosím tě tedy, otče, pošli jej do mého rodného domu, neboť mám pět bratrů, ať je varuje, aby také oni nepřišli do tohoto místa muk.“ Ale Abraham mu odpověděl: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je poslouchají!“ On

řekl: „Ne tak, otče Abrahame, ale přijde-li k nim někdo z mrtvých, budou činit pokání.“ Řekl mu: „Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“

Co nám tento příběh říká? Před čím nás varuje? Vždyť bychom v něm přece mohli najít i kus milosrdenství, kdy boháč chce zachránit své bratry, tak kde je chyba? Co nám to uniká mezi prsty?

Boháč i Lazar si vzali s sebou na poslední cestu to, čím se v životě nechali pohltit. Život Lazara pokořil a odsunul ho na nejnižší možnou společenskou příčku. Lazar toužil po jídle boháčově, ale nepomohl si k němu svépomocí. Lazar trpělivě snášel svá muka a ponížení a důvěřoval Bohu. Tuto svou trpělivost, mírnost a lásku si odnesl na Abrahámův klín, což je v našem dnešním pojetí nebe. Boháč byl vůči Lazarovi lhostejný. Před jejich smrtí i po ní. A to si s sebou odnesl do pekla. Všimněte si, že v podobenství ani jednou nepromluví přímo k Lazarovi. Lazar je pro něj stále odpadek, špína, žebrák, kterému je možné poroučet. Ani v pekle a utrpení ho boháč nepožádá o laskavost, to je pod jeho úroveň. Žádá Abrahama, aby Lazara poslal. Nejprve do pekla, poté na zem. Jako poskoka a posla. Z pekla není možné vidět své bližní jinou optikou, než kterou jsme si vypěstovali zde na zemi. V pekle už není možné milovat jinou láskou než egoistickou a sobeckou. Peklo je stav mysli, který si vytvoříme zde na zemi a přecházíme s ním na druhou stranu. Je to kletba, kterou na sebe sami uvrhneme. Je to zasvěcení se sobě samému. Jakou jinak mohl mít lásku boháč k někomu, koho chtěl vytrhnout z nebe a poslat ho do pekla, jen kvůli sobě samému? Jakou nenávist? Nebo mu ten člověk byl prostě jen lhostejný?

Šance

Připomíná mi to část Velkého rozvodu nebe a pekla od C. S. Lewise: *Jsou dva druhy lidí. Ti, kteří Bohu řeknou „Buď vůle Tvá.“ A ti, kterým Bůh řekne „Buď vůle tvá.“* Není možné zanášet nebe nánosem našich hříchů. Nebe je místo, kde budeme s Bohem zůstat v Jeho Lásce. V šepotu milenců, kteří si v hloubi noci

sdělují své nejtajnější touhy. V duetu mezi námi a Bohem ve společném snu věčnosti. V blaženém pohledu tváří tvář tomu, jehož Láska nás přesahuje. Tam už lhostejnost nemá místo. Tu musíme odložit před branami nebe.

Je to právě zde na zemi, kde máme možnost odložit sebe sama. Vzdát se svých zkratek, kliček a zaslepenosti; vzdát se všeho toho, co nás poutá k zemi a odděluje od Boha. „*Život je jen trocha času, která je věnována naší svobodě, abychom se naučili milovat a připravili se tak na setkání s věčnou Láskou.*“, říká Abbé Pierre.

Zmrtvýchvstání

Vždyť my ještě máme čas. Můžeme se naučit milovat svoje bratry a bližní. Radujme se, že pro nás Kristus vstal z mrtvých, sedí po pravici Boha otce a seslal nám svého Ducha pravdy, který se neustále dotýká našich srdcí a proměňuje nás, dovolíme-li to. Pojdme o to požádat, nechť je Duch svatý s námi a pomáhá nám toužit po Bohu, hledat a tlouct. Duchu svatý, prosíme Tě, ať vidíme, slyšíme a milujeme ty, které nám posíláš do cesty, a kteří jsou součástí Kristova těla jako my.

Modlitba

Pane, přijď do mého kamenného srdce, rozbij jej a dej mi srdce z masa.
Žehnej všem, které přehlížím a ani o tom nevím!
Bože, ať vidím Krista v každém člověku, i v těch, které už dlouho mímám.
Dej mi pro ně lásku a pochopení!
Táto, nenech mé srdce obrůst tukem,
dej mi poznat lásku, kterou máš pro všechny Lazary.
Odpusť mi mou lhostejnost!

Alena Komolá

Na Želivě

Bylo ticho. Bůh mlčel.
A srdce křičelo a žádalo si něhu.
Hluché ucho chtělo okamžitě slyšet.

A bylo ticho. Klášter mlčel.
Prázdné chodby a zamítavé dveře.
Nedobytné modlitby v zamčené klausuře.

A bylo ticho. Zahrada mlčela.
Spí jabloně, stará prelatura, hroby i stavba.
Jen Marie shlíží s láskou na poutníka.

A bylo ticho. Kostel mlčel.
Před zraký skrytý ležel Kristus na obětním stole.
Nespal. Hřál. Sálal svou láskou.
Tiše miloval ztišené srdce.

Klíč na zdi

Klíč ze světla
a dveře vedle něj
zamyká víčka v sen
v modlitbu Petra

Klíč ze dřeva
a nebe za zdí
odemyká odlévá
veřejně a tajně

Kam vedou ty dveře?
Kde je to nebe?
Klíčem krážem hřeby,
schované v klášteře.

Noční adorace

Nahý Kristus
v proscéniu bytí
Znovu zbitý. Znovu zaprodaný. Znovu ukřižovaný.

Vystavený na odiv
všem spáčům Getseman.
Znovu s námi.

TANGO S BOHEM

Víra

Pole jsou v mlze
Obloha tiše pláče
A já snad trochu drze
chci létat,
jak nedospělý ptáče

Z hnízda padám
Ruka člověka mě vrací
V té ruce chci zůstat
a v ní se celá ztratit

Tak vrať mě. Vrať!
Do přechodného hnízda.
A dej mi sílu létat a zpívat
na místech,
kde sám mě chceš.

A pak, až se čas nachýlí,
mě vem prosím k sobě
Rozbitá na malý motýly
rozplynout se v Tobě

Bitevní pole

Za andělskou vitráží oheň plál
Plameny Gehenny děsily mne
Poklidu vládl Králů král
Tvé slunce zářilo v tmě

Za zády víchr a blesky aut
Vtrhnout chtěli vnitř chrám
Ďábel rval střechu i srdce kout
Miláček na stole sám

Rozlil se místnosti do všech stran
Mraky chmur, trny křivd sňal
Hřích jsou hřeby, v sebe vklán
v lásce na kříž je vzal

autorka básní v tomto čísle: Alena Komolá

Miluju tanec. Sama jsem sice pohybově nadaná asi jako dezorientovaný holub, ale to mi nebrání v tom, abych s nadšením a zatajeným dechem nepozorovala tanečníky, jak ladně doplňují hudbu svým pohybem. Na tangu zbožňuji, jak se u něj prolínají části, kdy je pár blízko u sebe; je mezi nimi cítit napětí, emoce, touha. A kdy jsou od sebe dál a navzájem se hledají a zažívají své malé drama z odloučení. Podobně jsem to měla já s Bohem.

Že je svět příliš krásný, že v západu Slunce je více barev, než chápeme a křídla motýla jsou přehnaná pro účel, ke kterému slouží, jsem si všimla celkem záhy. Od mala jsem věděla, že musí být Někdo, kdo mě přesahuje. Někdo, kdo je původcem stvořeného světa v jeho křehkosti a dokonalosti. Někdo, kdo stvořil krásu samu a nám dal schopnost jejího vnímání. Někdo, kdo nám dal do těla život a do srdce lásku. Ale pro racionálně smýšlejícího, progresivního, samostatného, nafoukaného mladého agnostika to samozřejmě nemohl být vyčpělý křesťanský Bůh. Naopak. Byla to má osobní entita, která řídila svět za účelem zajištění nejlepšího možného osudu pro každou individuální jednotku, žijící na planetě. Tato entita se mne neptala na názor. Neřešila mé preference. Rozhodně mě nemilovala. Entita nemá emoce, ty jsou něčím hanebně nízkým a lidským. Entita mne stvořila, abych splnila svůj úkol, fungovala jako kolečko v soukolí světa a byla spokojena ve svém malém životě, do kterého jsem byla usazena. Kroky v tangu, které divák neumí přechytit. Je mezi nimi láska nebo nenávisť? Sterilita.

Kolikrát jsem té své entitě, alias Bohu vynadala? Rouhala se. Křičela po něm, že není. Kolikrát jsem uraženě trucovala a dělala schválnosti? Kolikrát jsem mu cíleně

dokazovala, že se zařídím sama a že ho nepotřebuju? Kolikrát, Bože můj, kolikrát, jsem se i sama zařídila a v slzách Tě prosila, abys mi pomohl a nenechával mne v tom bahně mojí duše shnít? Tohle tango trvalo třicet let. V jedenatřiceti letech jsem se přiblížila. Váhavý krok k partnerovi. Přiblížte se k Bohu a On se přiblíží k Vám. Druhý váhavý krok už nebyl potřeba. To On se ke mně rozeběhl, stiskl mne v náručí a políbil. Držel mne pevně a šeptal, že už mne nikdy nepustí. Touha, lítost, návrat, bolest, náruč, láska. To všechno je v mém tangu obsaženo. A pořád není tanec u konce.

Vše je odpuštěno. Všechny hříchy i rouhání. Já musela jen odpuštění přijmout. Udělat první váhavý krok. Zbytek udělal On. Já už jen prosím a děkuji. A občas se zalykám štěstím nad pláštěm Boží marnotratnosti, do kterého mě Bůh Táta zavinul. Pro svého marnotratného syna měl šaty, prsten a vykrmené tele. Já dostala společenství krásných hledajících lidí, pokoj do srdce, laskavého duchovního průvodce a staršího bratra v jedné osobě, milující přátele napříč křesťanskými církvemi, a hlavně schopnost přijímat Boží lásku. Jistotu, stabilitu a zázemí, které jsem tak dlouho, a tak špatně, hledala v tomto světě a od počátku byly v Něm.

Dostala jsem tolik lásky. A dostala jsem i schopnosti milovat ostatní. Dostala jsem schopnost milovat svoje bratry a sestry v Kristu a přitom je nevlastnit. Dostala jsem nové oči a uši. Dostala jsem nové srdce. Dostala jsem poznání, že entita byl jen zlý sen. Chybný úkrok stranou. Dostala jsem dar víry, schopnost toužit po Bohu a podřídit se jeho záměru se mnou (s více či méně smysluplným kňouráním, když se mi nechce). Dostala jsem Boží lásku a dar milovat Boha, jak nejlépe umím, byť to stále

není celým mým srdcem, celou duší, celou silou a celou myslí. Ale to nevadí, tanec ještě nekončí.

Velmi brzy dostanu dar svátosti křtu, ve kterém dostanu ještě více bratří a sester, se kterými se navzájem propojíme v modlitbě a lásce.

Tedy vám všem už nyní vyprošuji, na přímluvu Panny Marie, u jejího Božského syna, aby vás Bůh zahrnul svou nekonečnou láskou, milostí a dary Ducha svatého. Všem vám žehnám vírou v nekonečné Boží milosrdenství a prosím vás, abyste nikdy nepochybovali; ve světě není absolutně NIC, co by vás od Boha Táty a jeho Lásky mohlo oddělit.

ROZVOJ PIVOVÁRENSKÉ SPOLUPRÁCE

Pocta a poděkování teamu Tisíckrát za inspiraci a za jejich neúnavnou práci na poli teologické fabulace

Drazí farníci, jak jistě víte, pokračují u nás práce na rekonstrukci fasády hotelu, pivovaru a restaurace. Součástí prací je i izolace zdiva podřezáním. V březnu stavební dělníci začali odkrývat základové zdi u hotelu, když narazili na železný poklop. Nejprve se domnívali, že se jedná o zapomenutý septik, ale ukázalo se, že jde o na první pohled velmi starou, zakopanou truhlu. Po neúspěšném pokuse otevřít ji krumpáčem, sekýrou a lžící bagru ji dělníci zanesli k převorovi kláštera páteru Tadeáši Róbertu Spišákovi. Ten se, po poradě s opatem, pomodlil nad truhlou nověnu otevírající zámky a odhalil tak její obsah.

Se zatajeným dechem jsme nahlédli dovnitř a naše nejdivočejší očekávání byla vmžiku překonána. Původně jsme doufali ve schránku s ostatky světce nebo pašovaný kontraband z doby internace. Truhla ovšem obsahovala patentové smlouvy a recepty na pivo z roku 1841. To pivo dnes pijeme pod značkou Plzeňský Prazdroj.

Díky historikovi a archeologovi Petrovi Sommerovi se nám podařilo zjistit, že první německý sládek Plzeňského pivovaru Josef Groll strávil většinu roku 1841 v želivském klášteře na modlitbách a v kontemplaci, a dokonce zvažoval vstup do řádu. Od tohoto záměru ho nakonec odvolala nabídka plzeňských měšťanů a Josef Groll začal pracovat jako sládek v nově vzniklém pivovaru.

„Groll byl umíněný a tvrdohlavý janek. Do spirituality řádu by stejně nezapadl. Díky Bohu Ignác Jan Sekoušek, který byl tou dobou opatem v klášteře a tušil, že by Groll mohl nabytých znalostí zneužít ve svůj prospěch, sepsal s ním patentové a předvářečné smlouvy.“, říká Sommer. Smlouvy obsahují patentová práva na recept známého spodně kvašeného ležáku.

„Plzeňský Prazdroj jsme kontaktovali a smlouvy jim ukázali. Zpočátku jsme si od toho moc neslibovali. Samozřejmě po nich nechceme žádné vyrovnání. Už z restitucí máme peněz, že nevíme co s nimi. Ale překvapilo nás, že Plzeňský Prazdroj začal pomýšlet na bližší vzájemnou spolupráci,“ říká převor kláštera.

Plzeňský Prazdroj by smlouvy rád vystavil ve svém pivovarnickém muzeu a na oplátku chtějí vydat jubilejní ročník Plzeňského piva jako poctu svým želivským kořenům. Nové jubilejní pivo se bude jmenovat Santini v láhvi a bude dostupné pouze v klášterních hospodách a restauracích premonstrátů, v celém Želivě, na Spilce a přes léto ve stánku před kostelem svatého Jana Nepomuckého ve Žďáru nad Sázavou. Od tohoto kroku si Plzeňský Prazdroj slibuje zejména etablovat svoji značku jako majoritní mezi křesťanskými konzumenty.

První várka bude naražena v Želivě u příležitosti zahájení letní školy liturgiky 10. 8. za účasti bratří premonstrátů z celé České a Slovenské republiky a biskupa královéhradecké diecéze, který provede posvěcení sudu.

„Myslím si, že to je skvělý nápad. Vliv piva na pěvecké schopnosti je známý a určitě nám pomůže překonat prvotní ostych a pomoci tak účastníkům, aby zpívali a z plna hrdla chválili Pána.“ těší se Radek Tichý, vyučující na KTF UK v Praze, který školu liturgiky povede. „Velmi nás přístup kolegů pivovarníků z Plzně těší a chceme jim také nějak vyjít vstříc a toto nové bratrské pouto utužit nějakým pěkným gestem.“ dodává převor.

Mezi pracovní nápady zatím patří dát mezi věže kostela místo monstrance láhev piva, nový desátek bolestného růžence „ten který místo piva víno proměnil“, nebo přidat soše Panny Marie v opatské zahradě pod nohy sud s pivem, na kterém by stála hadovi na hlavě. „Ještě jsme s bratry přemýšleli, že bychom mohli v našem erbu vyměnit zkřížené klíče na modrém poli za láhev piva na žlutém poli. Koneckonců používáme čipy a klíčům už pomalu odzvonilo, takže je to zbytečnost. Ale při předběžném výpočtu

jsme zjistili, že by se jednalo zhruba o 327 míst v klášteře a kostele, a navíc přetisk letáků a dalších reklamních materiálů, takže podle předběžných výpočtů by nás to stálo cca 269 514 korun, možná o pětadvacet korun víc, pokud by paní Anežka Ňulíčková ze Senožat chtěla svůj odznáček na klopou také vyměnit. A to jsou pro nás příliš velké náklady, takže tento nápad jsme nakonec raději zavrhnuli.“ doplňuje převor kláštera.

„O tom, jakou formu uznání a poděkování Plzeňskému Prazdroji nakonec zvolíme, necháme rozhodnout naše farníky v rámci hlasování 23. 4. po mši svaté u příležitosti dne kapituly kanonie.“ zakončuje převor kláštera. K ochutnání budou i první vzorky jubilejního piva. Ať to bude cokoli, bude to stát za to. Želivský varhaník Petr Žák již chystá koncert pro tuto příležitost.

Vyprošujeme tedy Plzeňskému Prazdroji i Želivskému pivovaru začátek požehnané spolupráce.

HROZÍCÍ SUSPENZE PRO OPATA I PŘEVORA

Drazí farníci, došlo k velmi nepříjemné situaci a přestože zatím nevíme jakou dohru bude celá záležitost mít, chceme Vás o všem informovat co nejdříve, abychom předešli možnému pohoršení nebo překvapení, které by se na Vás mohlo negativně podepsat.

Od Popeleční středy platí nový bodový systém, který má hlídat drobné prohřešky kněží.¹ Systém funguje prakticky stejně jako bodový systém na silnicích.²

Na čtvrtou postní neděli je nařízena liturgická barva růžová a během mše svaté kterou celebroidl otec opat a koncelebroidl otec převor došlo k ignorování této barvy, za což je nařízen postih 5 bodů.

„Bohužel v rámci tohoto činu došlo k okolnostem zvláště přitěžujícím, protože byl přestupek spáchaný ve spolupachatelství obou

představených kláštera, a tím došlo; vzhledem k jejich odpovědnosti za mravní výchovu přidělených bratří a farníků; k pohoršení a morální újmě ve stádiu dokonaného pokusu i přípravy.“, říká Mgr. Odrobiňák, advokát církevního soudu, který oba obviněné zastupuje.

„Takže zvýšená sazba za tento přestupek je 7 bodů. Vzhledem k vysokým funkcím obou představených hrozí, že soud bude záležitost posuzovat v jednočinném souběhu a vzhledem ke skutkové podstatě stejnorodému přestupku, společně s porušením slibu poslušnosti, který je sankcionován 4 body.“, dodává advokát.

„Je to absurdní.“, říká převor kláštera Tadeáš Spišák. „Já už jeden bod mám, protože jsem na předminulém setkání kněží z královéhradecké diecéze, přes opakovaná upozornění otce biskupa, běhal po chodbě. A otec opat jeden dostal za to, že se; podle otce biskupa; při mši svaté vrtěl. Což se teda nevtěl, jenom si několikrát za sebou poposednul!“, rozhořčeně dodává převor.

„Co bude dál, se uvidí. Záležitost byla předána metropolitnímu církevnímu soudu pražské arcidiecéze. Ten se bude zabývat mírou zavinění a doufáme, že přihlédne k polehčující okolnosti, že otec převor měl v průběhu bohoslužby na sobě růžové ponožky. To je naše eso v rukávu.“ říká Mgr. Odrobiňák.

„Jinak jsme samozřejmě připraveni se proti rozsudku, kde by oba představení museli složit své funkce, odvolat k Apoštolskému tribunálu Římské Roty. Možná budeme muset argumentovat i za pomoci CIC 1322, ale na to snad nedorazí.“ dodává advokát.

Prosíme Vás tedy všechny o modlitby za otce opata a otce převora a mocnou přímluvu za Želivský klášter, který by mohl být ponechán bez kapitána cizímu velení. Prosme také, za obrácení obou představených, aby si uvědomili závažnost svého chování a příště se raději vyzdobili do růžova.

Václav Prokop Buben Diviš, O.Praem.
Člen kontemplativně konspirační větve řádu premonstrátských řeholních kanovníků

Jaro

V jaru je Bůh,
jak duše v těle.
Větrek nás hladí
rozechvěle.

Deštěm smývá naše viny,
mrazem srdce roztává,
sluncem rozpouští nám splíny,
mlhou děti přikrývá.

V časném ránu trapisty
první zpěv ptačí ujistí
že nás jak stříbro pročistí.

Svou plnou láskou otcovskou
očí vším se rozprostřou.

INFORMACE O VYDÁNÍ:

List Siloe je vydáván několikrát v roce pro vlastní potřebu Kanonie premonstrátů v Želivě a
Římskokatolické farnosti Želiv. Vaše připomínky a příspěvky můžete posílat na:

farnostzeliv@gmail.com